

Księga Wyjścia

Rozdział 21

Przepisy dotyczące niewolników

1. A te są prawa, które im przedłożysz: 2. Jeżeli kupisz niewolnika hebrajskiego, sześć lat służyć ci będzie, a siódmego wyjdzie na wolność bez okupu. 3. Jeżeli sam przyszedł, odejdzie sam; a jeżeli był żonaty, i żona z nim odejdzie. 4. Jeżeli jego pan dał mu żonę, a ona urodziła mu synów lub córki, żona i jej dzieci należeć będą do pana, a on odejdzie sam. 5. Jeżeli niewolnik oświadczy wyraźnie: Miłuję mojego pana, moją żonę i moje dzieci i nie chcę wyjść na wolność, 6. Wtedy jego pan zaprowadzi go przed Boga, potem postawi go u drzwi albo u odrzwi i przekłuje mu pan jego ucho szydłem, i będzie niewolnikiem jego na zawsze. 7. Jeżeli zaś ktoś sprzeda swoją córkę jako niewolnicę, to ona nie odejdzie, tak jak odchodzą niewolnicy. 8. Jeżeli nie spodoba się swemu panu, który ją przeznaczył dla siebie, niech ją pozwoli wykupić. Jednak nie ma prawa sprzedać jej obcemu ludowi, bo postąpiłby wobec niej wiarołomnie. 9. Jeżeli przeznaczył ją dla swego syna, postąpi z nią według prawa dotyczącego córek. 10. Jeżeli weźmie sobie inną za żonę, nie ujmie jej ani pożywienia, ani odzieży, ani obcowania cielesnego. 11. Jeżeli tych trzech obowiązków wobec niej nie spełni, to ona odejdzie darmo bez wykupu.

Przepisy dotyczące aktów gwałtu

12. Kto tak uderzy człowieka, że ten umrze, poniesie śmierć. 13. Jeżeli na niego nie czyhał, ale to Bóg zdarzył, że wpadł mu pod rękę, wyznaczę ci miejsce, do którego będzie mógł uciec. 14. Jeżeli ktoś zastawia na bliźniego swego zasadzkę, by go podstępnie zabić, to weźmiesz go nawet od ołtarza mojego, by go ukarać śmiercią. 15. Kto uderzy ojca swego albo matkę swoją, poniesie śmierć. 16. Kto porwie człowieka, to czy go sprzedał, czy też znaleziono go jeszcze w jego ręku, poniesie śmierć. 17. Kto złorzeczy ojcu swemu albo matce swojej, poniesie śmierć. 18. Jeżeli pokłóćą się mężowie i jeden uderzy drugiego kamieniem lub pięścią tak, że ten wprawdzie nie umrze, ale musi położyć się do łóżka, 19. To gdy wstanie i potrafi chodzić poza domem o swojej lasce, ten, który go uderzył, będzie niewinny, lecz da mu odszkodowanie za przymusową bezczynność i za leczenie. 20. Jeżeli ktoś pobije kijem swojego niewolnika albo swoją niewolnicę tak, że umrą pod jego ręką, winien być surowo ukarany. 21. Jeżeli jednak przeżyją dzień lub dwa, to nie będzie podlegał karze, gdyż są jego własnością. 22. Jeżeli dwaj mężowie się biją, a przy tym uderzą kobietę brzemienną tak, że poroni, ale nie poniesie dalszej szkody, to sprawca zapłaci grzywnę, jaką mu wyznaczy mąż tej kobiety, a uiszczy ją w obecności rozjemców. 23. Jeżeli zaś poniesie dalszą szkodę, to wtedy da życie za życie, 24. Oko za oko, ząb za ząb, rękę za rękę, nogę za nogę, 25. Oparzelinę za oparzelinę, ranę za ranę, siniec za siniec. 26. Jeżeli ktoś uderzy w oko swego niewolnika lub w oko swojej niewolnicy tak, że je zniszczy, wtedy wypuści ich na

wolność za to oko. **27.** A jeżeli ktoś wybije ząb swojego niewolnika albo ząb swojej niewolnicy, wypuści ich na wolność za ten ząb.

Przepisy dotyczące odpowiedzialności właściciela

28. Jeżeli wół zabodzie mężczyznę albo kobietę na śmierć, to należy wołu ukamienować i nie jeść jego mięsa, właściciel zaś wołu będzie niewinny. **29.** Jeżeli jednak wół bódł od dawna, a ostrzeżono o tym jego właściciela, ten zaś go nie pilnował, i wół zabił mężczyznę albo kobietę, to wół będzie ukamienowany, a jego właściciel poniesie śmierć. **30.** Jeżeli jednak nałożono na niego okup, to da jako okup za swoje życie tyle, ile na niego nałożą. **31.** Jeżeli zabodzie na śmierć chłopca lub dziewczynę, postąpią z nim według tego samego prawa. **32.** Jeżeli wół zabodzie niewolnika albo niewolnicę, należy dać jego panu trzydzieści sykli srebra, a wół będzie ukamienowany. **33.** Jeżeli ktoś zostawi studnię otwartą albo jeżeli ktoś wykopie studnię i nie przykryje jej, a wpadnie do niej wół albo osioł, **34.** To właściciel studni winien dać pieniężne odszkodowanie jego właścicielowi, a martwe zwierzę będzie należeć do niego. **35.** Jeżeli czyjś wół pobodzie wołu jego bliźniego tak, że padnie, sprzedadzą wołu żywego i podzielą się pieniędzmi za niego, a również podzielą się zabitym. **36.** Jeżeli jednak było wiadomo, że wół bódł od dawna, a właściciel jego nie pilnował go, odda wołu za wołu, zabity zaś należeć będzie do niego.

© Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa, 1975

aktualizacja modułu: 2020-07-01